

Събранитѣ го слушали и се чудѣли. Сега тѣ видѣли че предъ тѣхъ стои смѣлъ, юнакъ човѣкъ, знаменосеца на войводата Панайотъ Хитовъ. Сърдцето имъ се разтреперило, но сѣ пакъ не се решавали да кажатъ, че сж съгласни за бунтъ противъ султана.

Но Левски продължилъ:

— Презъ 1868 г. Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа съ 150 напети и сърдцати момчета минаха Дунава и нагазиха въ Стара Планина. Вие тука чухте ли за това? Защо тѣзи двама юначни български синове загинаха на връхъ Балкана? Не е ли за свободата на България? Азъ ви казвамъ, че ние сега сме се събрали въ Влашко и ще вървимъ по тѣхнитѣ стѣпки, ще се биемъ съ турцитѣ и ще искаме освобождението на народа. Азъ съмъ дошълъ да ви обадя за това. Сега, ако щете, идете и ме предайте на турцитѣ.

И следъ това Василъ Левски излѣзалъ отъ стаята и се изгубилъ отъ очитѣ имъ. Той се завърналъ въ Влашко.

Събранитѣ останали нѣколко време като замаени. Думитѣ на Левски за освобождението на България имъ се харесали, ала нѣмали куражъ да му подадатъ рѣка и твърдо да му кажатъ:

Левски, ние ще вървимъ съ тебе! Води ни за свобода. Тѣ поприказвали, помждрували, па всѣки тихичко си дошълъ въ кѣщи, безъ да казва никому нѣщо.

Настѣпила 1871 година. Въ Цариградъ българскитѣ първенци, събрани на народенъ съборъ, работѣли и обсжждали устава на българската църква, а отъ Букурещъ тайничко Василъ Левски пакъ миналъ Дунава и тръгналъ отъ градъ въ градъ, отъ село въ